

A za jasnością szły pastusze rzesze,
Nie pytające gdzie idą i czemu;
Szli, bo wiedzieli, w serdecznej ucieście,
Że wkrótce dojdą do wrót Betleemu.
Doszli, gdzie światłość porwała ich oczy —
Do nędznej szopki pełnej tajemnicy.
Jakiś szept cichy słyszeli wśród nocy
Może do Boga — śpiew Bogarodzicy?!...
Weszli. Czy jeszcze świeciły im zorze
Wielkiej jasności Aniołów widoku,
Czy niepojęte przenikały może
Blaski, do serc ich z białego obłoku?...
Patrzyli długo nad żłobem schyleni,
Gdzie spało Dziecię na wiązeczce siana...
Jakaś nieziemską siłą odrodzeni...
Z serc uniesieniem, padli na kolana!

. . . . .
I na świat cały rozbrzmiała nowina;
Choć lat tysiącem rzucona w przestrzenie,
Ona ludzkości zawsze przypomina;
W skromnej stajence — Boże Narodzenie!
I gdy oznajmi nam Gwiazdka na niebie,
Te noc świętością natchmoną przed wieki,
Myślą się wznosim w naglącej potrzebie,
W przestwór serc blizki — a taki daleki.
Oczami duszy patrzący w te dziwy,
Widzim w przezroczach szepczących, pacierze:
Marję z Józefem... W żłobie Bóg Prawdziwy—
Obok na kłęczkach modlący pasterze.

Jan Włodkowski

181.194

TO KONTO „MŁODEGO NARODOWCA”
W POCZTOWEJ KASIE OSZCZĘDNOŚCI W WARSZAWIE.
